

Promlčení, poctivý obchodní styk

Je-li v důsledku promlčení právo věřitele odpovídající hlavnímu (dlužníkovu) závazku oslabeno v tom ohledu, že nemůže být soudem přiznáno (srov. § 388 odst. 1 obch. zák.), popřípadě rozhodnutí, jímž bylo pravomocně přiznáno, nelze soudně vykonat (srov. § 408 odst. 2 obch. zák.), jedná se tedy o právo bez nároku (tzv. naturální právo), nelze věřiteli přiznat rozhodnutím soudu ani právo na splnění tohoto závazku vůči ručiteli. Ustanovení § 265 obch. zák. neurčuje zásady poctivého obchodního styku jako nástroj pro výklad objektivního práva (právních norem), nýbrž jako korektiv umožňující soudu poměřovat soulad výkonu subjektivního práva (oprávnění) s obecně respektovanými pravidly chování mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti (na trhu) a ve výjimečných případech, v nichž by se přiznání uplatněného nároku jevílo krajně nespravedlivým, odepřít výkonu (uplatnění) takového práva soudní ochranu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 3911/2010, ze dne 15.12.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně O. a. s., se sídlem v P., zastoupené JUDr. B. Ch., advokátem, se sídlem v P., proti žalovaným 2) V. Č., zastoupenému JUDr. P. Z., advokátem, se sídlem v P., a 3) P. S., zastoupenému JUDr. J. Š., advokátkou, se sídlem v P., o zaplacení částky 112.287,21 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 22 C 42/2006, o dovolání třetího žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. března 2010, č. j. 69 Co 207/2009-369, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. března 2010, č. j. 69 Co 207/2009-369, v části výroku pod bodem I, již byl změněn rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. října 2008, č. j. 22 C 42/2006-323, ve znění opravných usnesení ze dne 17. března 2009, č. j. 22 C 42/2006-340, a ze dne 26. října 2009, č. j. 22 C 42/2006-349, ve výroku pod bodem II tak, že třetí žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 112.287,21 Kč se 17% úrokem z prodlení od 19. června 1993 do zaplacení, a to společně a nerozdílně s druhým žalovaným s tím, že jeho plněním zaniká v rozsahu plnění povinnost C. Group s. r. o., které byla uložena platební povinnost rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. září 2004, č. j. 34 Cm 456/98-129, a jejím plněním zaniká v rozsahu plnění povinnost třetího žalovaného, jakož i ve výrocih o nákladech řízení pod body II, III a IV, se zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 17. října 2008, č. j. 22 C 42/2006-323, ve znění shora označených opravných usnesení, uložil druhému žalovanému zaplatit žalobkyni částku 112.287,21 Kč se 17% úrokem z prodlení od 19. června 1993 do zaplacení společně a nerozdílně s první žalovanou (šlo o C. Group spol. s r. o., se sídlem v P., které tato povinnost byla uložena rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. září 2004, č. j. 34 Cm 456/98-129 (výrok pod bodem I), ve vztahu k třetímu žalovanému žalobu zamítl (výrok pod bodem II) a rozhodl o nákladech řízení (výroky pod body III až V).

Soud prvního stupně zjistil, že mezi žalobkyní a společností C. EXPORT - IMPORT - LEASING, v. o. s. (dále též jen „společnost“) byla dne 3. listopadu 1992 uzavřena dohoda o vzájemné spolupráci, jíž se žalobkyně zavázala dodávat společnosti zboží. V říjnu 1992 si společnost objednala u žalobkyně kancelářský nábytek francouzské firmy CLEAN, který jí byl dne 18. prosince 1992 dodán, jehož cenu ve výši 20.976,20 francouzských franků však nezaplatila. Cenu proto uhradila žalobkyně

prostřednictvím dokumentárního akreditivu a fakturou ze dne 21. května 1993 splatnou 18. června 1993 ji v částce 133.018,- Kč vyúčtovala společnosti. Ani tu společnost neuhradila, závazek však dne 1. září 1993 písemně uznala. Dne 29. dubna 1994 pak zanikla s právní nástupkyní – C. Group spol. s r. o., která závazek dne 17. června 1995 též uznala. V době vzniku závazku byli společníky společnosti žalovaní 2) a 3).

Soud prvního stupně především konstatoval, že žaloba na zaplacení předmětné částky byla podána u Městského soudu v Praze proti společnosti C. Group spol. s r. o. jako první žalované a proti žalovaným 2) a 3) a že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. září 2004, č. j. 34 Cm 456/98-129, bylo všem těmto žalovaným uloženo zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně částku 112.287,21 Kč s 17% úrokem z prodlení od 19. června 1993 do zaplacení. Zatímco vůči první žalované nabyl tento rozsudek právní moci dne 10. listopadu 2004, ve vztahu k žalovaným 2) a 3) byl usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. listopadu 2005, č. j. 8 Cmo 67/2005-152, zrušen a věc postoupena k dalšímu řízení Obvodnímu soudu pro Prahu 2 jako soudu věcně příslušnému. Vůči druhému žalovanému, jenž v řízení před ním nenamítl promlčení, shledal tento soud žalobu důvodnou, vůči třetímu žalovanému však žalobě z důvodu namítnutého promlčení nevyhověl. Dovodil, že žalobkyni byl předmětný nárok vůči společnosti C. Group spol. s r. o. pravomocně přiznán dne 10. listopadu 2004, tedy až po uplynutí desetileté promlčecí doby podle ustanovení § 408 odst. 1 obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“), neboť právo mohlo být – vzhledem ke splatnosti faktury - vykonáno poprvé dne 19. června 1993, a žalobkyně nepodala návrh na výkon rozhodnutí ve lhůtě tří měsíců od vykonatelnosti uvedeného rozhodnutí. Třetí žalovaný mohl přitom jako ručitel podle ustanovení § 306 odst. 2 obch. zák. uplatnit tytéž námitky jako dlužník.

Městský soud v Praze k odvolání žalobkyně a druhého žalovaného rozsudkem ze dne 31. března 2010, č. j. 69 Co 207/2009-369, rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k druhému žalovanému potvrdil a ve vztahu k třetímu žalovanému změnil tak, že mu uložil zaplatit žalobkyni částku 112.287,21 Kč se 17% úrokem z prodlení od 19. června 1993 do zaplacení s tím, že žalovaní 2) a 3) jsou zavázáni splnit uloženou povinnost společně a nerozdílně a že plněním jednoho z nich zaniká v rozsahu plnění povinnost C. Group. s. r. o., IČ: 61247359, které byla uložena platební povinnost rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. září 2004, č. j. 34 Cm 456/98-129, a jejím plněním zaniká v rozsahu plnění povinnost žalovaných 2) a 3) [výrok pod bodem I]. Výroky pod body II až IV odvolací soud rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů.

Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, vypořádal se s námitkami žalovaných 2) a 3) zpochybňujícími vznik závazku k zaplacení kupní ceny a námitky promlčení uplatněné žalovanými posoudil jako nedůvodné. Zdůraznil, že i když žalovaní 2) a 3) mají jako ručitelé stejné námitky jako dlužník, platí, že námitku promlčení nelze uplatnit v soudním řízení, jež bylo zahájeno před uplynutím promlčecí doby. Protože k uznání závazku dlužníkem došlo dne 19. června 1995 a řízení proti všem žalovaným bylo zahájeno dne 28. května 1997, nebyl uplatněný nárok vůči dlužníku i ručitelům promlčen ani v obecné čtyřleté promlčecí době (§§ 397, 402 a 407 obch. zák.), ani v desetileté objektivní době (§ 408 obch. zák.). Odvolací soud dovodil, že po dobu trvání řízení nemohou žalovaní 2) a 3) námitku promlčení z důvodu uplynutí desetileté promlčecí doby u dlužníka s úspěchem uplatnit (§ 408 odst. 1 obch. zák.). Bylo by podle jeho názoru též absurdní a proti smyslu zákona, i proti pravidlům poctivého obchodního styku, aby se ručitelé jen proto, že řízení společně zahájené proti nim i dlužníku bylo dříve skončeno ve vztahu k dlužníku, mohli v probíhajícím řízení dovolávat promlčení nároku ve vztahu k dlužníku, vůči němuž by například marně proběhla exekuce pro nedostatek majetku.

Rozsudek odvolacího soudu v měnící části výroku pod bodem I týkající se jeho osoby napadl třetí žalovaný dovoláním, odkazuje co do jeho přípustnosti na ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) a co do důvodů na ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.

Dovolatel zpochybnil právní názor odvolacího soudu, že úspěšnému uplatnění námitky promlčení odvozující se od práva ručitele uplatňovat námitky dlužníka brání ustanovení § 408 odst. 1 věty druhé obch. zák. Argumentoval, že ke stavení promlčecí doby podle tohoto ustanovení dochází pouze po dobu řízení vedeného proti dlužníkovi, jež skončilo okamžikem právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. září 2004, č. j. 34 Cm 456/98-129. Jestliže žalobkyně nezahájila v tříměsíční lhůtě od právní moci tohoto rozsudku řízení o výkon rozhodnutí, mohl se dlužník počínaje právní moci tohoto rozsudku promlčení úspěšně dovolávat a nic nebránilo tomu, aby tuto obranu ve smyslu ustanovení § 306 odst. 2 obch. zák. použil dovolatel jako ručitel. Zákon v tomto směru právo ručitele nijak neomezuje, a to ani ve vztahu k řízení zahájenému vůči němu. Zahájení řízení vůči ručiteli není v tomto směru relevantní, neboť ručitel neuplatňuje námitku svoji, ale námitku příslušející dlužníku. Ručitel tak svým způsobem vstupuje do postavení dlužníka a překážka § 408 odst. 1 věty druhé obch. zák. může působit jediné tehdy, pokud se jedná o řízení vůči dlužníku. Závěrem dovolatel zpochybnil závěr odvolacího soudu stran rozporu se zásadami poctivého obchodního styku. Namítl, že pokud žalobkyně nedbala ochrany svých práv a nezabránila zahájením vykonávacího řízení promlčení vůči dlužníkovi, nelze to přičítat k tíži ručitelům.

Dovolatel navrhl, aby napadené rozhodnutí odvolacího soudu bylo zrušeno a věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se k dovolání nevyjádřila.

Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení) řádně zastoupenou advokátem, jímž bylo dovolání též sepsáno (§ 241 odst. 1, 4 o. s. ř.), Nejvyšší soud dovodil, že dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť směřuje proti výroku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé.

Dovolání je též důvodné.

Podle ustanovení § 303 obch. zák. kdo věřiteli písemně prohlásí, že ho uspokojí, jestliže dlužník vůči němu nesplní určitý závazek, stává se dlužníkovým ručitelem.

Podle ustanovení § 306 obch. zák. věřitel je oprávněn domáhat se splnění závazku na ručiteli jen v případě, že dlužník nesplnil svůj splatný závazek v přiměřené době poté, co byl k tomu věřitelem písemně vyzván (odstavec první, věta první). Ručitel může vůči věřiteli uplatnit všechny námitky, k jejichž uplatnění je oprávněn dlužník, a použít k započtení pohledávky dlužníka vůči věřiteli, jestliže k započtení by byl oprávněn dlužník, kdyby věřitel vymáhal svou pohledávku vůči němu. Ručitel může použít k započtení i své pohledávky vůči věřiteli (odstavec 2).

Podle ustanovení § 310 obch. zák. právo věřitele vůči ručiteli se nepromlčí před promlčením práva vůči dlužníkovi.

Podle ustanovení § 312 obch. zák. ustanovení § 305 až 311 platí přiměřeně i pro ručení, které vzniklo ze zákona.

Podle ustanovení § 392 odst. 1 věty první obch. zák. u práva na plnění závazku běží promlčecí doba ode dne, kdy měl být závazek splněn nebo mělo být započato s jeho plněním (doba splatnosti).

Podle ustanovení § 408 obch. zák. bez ohledu na jiná ustanovení tohoto zákona skončí promlčecí doba nejpozději po uplynutí 10 let ode dne, kdy počala poprvé běžet. Námitku promlčení však nelze uplatnit v soudním nebo rozhodčím řízení, jež bylo zahájeno před uplynutím této lhůty (odstavec 1). Bylo-li právo pravomocně přiznáno v soudním nebo rozhodčím řízení později než tři měsíce před uplynutím promlčecí doby nebo po jejím uplynutí, lze rozhodnutí soudně vykonat, jestliže řízení o

jeho výkonu bylo zahájeno do tří měsíců ode dne, kdy mohlo být zahájeno (odstavec 2).

Pro výsledek přezkumu správnosti dovolatelem zpochybněného právního posouzení odvolacího soudu má klíčový význam skutečnost, o níž v rozhodovací praxi soudů ani v právní doktríně není pochyb, že závazek ručitele, byť k jeho splnění dochází cestou uspokojení ručením zajištěné pohledávky, tedy splněním dlužníkovu závazku, je závazkem odlišným od závazku dlužníka (srov. zcela zřejmou reflexi této skutečnosti v § 310 a též v § 311 obch. zák.). Závazkový vztah mezi ručitelem a věřitelem se od závazkového vztahu mezi dlužníkem a věřitelem liší nejen osobou nositele závazku (neboť ručitelem musí být z povahy věci osoba odlišná od dlužníka), nýbrž též obsahem; zatímco dlužník je povinen splnit věřiteli svůj závazek, ručitel je povinen splnit dlužníkovu závazek, jestliže jej nesplní dlužník. Právní vztah z ručení je jako zajišťovací právní vztah svou povahou vztahem akcesorickým, zásadně spjatým svou existencí s hlavním (obligačním) závazkem (srov. výjimku stanovenou v § 311 odst. 2 obch. zák.), a zároveň je vztahem subsidiárním, neboť ručitel není zavázán plnit věřiteli vedle dlužníka, ale až tehdy, nesplnil-li dlužník (v rozhodovací praxi soudů srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněná pod čísly 52/2000, 46/2001 a 18/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a z poslední doby rozsudek ze dne 28. ledna 2011, sp. zn. 33 Cdo 3923/2008, in www.nsoud.cz, a v právní literatuře např. Pelikánová, I. Komentář k obchodnímu zákoníku. 3. díl, § 261 - 408, Praha : Linde Praha a. s. - Právnícké a ekonomické nakladatelství a knihkupectví Bohumily Hořínkové a Jana Tuláčka, 1996, s. 633, dále Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kolektiv. Obchodní zákoník, 12. vydání, Praha 2009, s. 907, či Eliáš, K. Ručení v úpravě obchodního zákoníku. Právní praxe číslo 7, ročník 1995, s. 394).

Z akcesorické povahy ručitelského závazku (z jeho vazby na závazek dlužníkův) pak především vyplývá, že ručitel může vůči věřiteli použít nejen námitky, které se týkají přímo jeho osoby, to jest např. namítnout promlčení práva věřitele na splnění ručitelského závazku, a může započíst svou vlastní vzájemnou pohledávku vůči věřiteli (srov. § 306 odst. 2 věty druhou obch. zák), nýbrž může též - jak výslovně připouští ustanovení § 306 odst. 2 věty první obch. zák., uplatnit vůči věřiteli všechny námitky, k jejichž uplatnění je oprávněn dlužník, a použít k započtení pohledávky dlužníka vůči věřiteli, jestliže k započtení by byl oprávněn dlužník, kdyby věřitel vymáhal svou pohledávku vůči němu.

Mezi námitky, k jejichž uplatnění je oprávněn dlužník, patří nepochybně též námitka promlčení hlavní (ručením zajištěné) pohledávky věřitele vůči dlužníkovi.

V usnesení ze dne 26. listopadu 2003, sp. zn. 20 Cdo 1595/2002, uveřejněném pod číslem 13/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „R 13/2006“), Nejvyšší soud formuloval a odůvodnil závěr, že bylo-li právo plynoucí z obchodního závazkového vztahu přiznáno v soudním nebo rozhodčím řízení, promlčuje se ve smyslu ustanovení § 408 odst. 1 obch. zák. za 10 let ode dne, kdy promlčecí doba začala běžet. Jestliže byl v posuzované věci podle dovolání nezpochybněného závěru odvolacího soudu prvním dnem běhu promlčecí doby práva žalobkyně na splnění dlužníkovu závazku k zaplacení kupní ceny den 19. června 1993 a bylo-li právo žalobkyně na splnění tohoto závazku pravomocně přiznáno v soudním řízení dne 10. listopadu 2004, pak bylo přiznáno po uplynutí desetileté promlčecí doby stanovené v 408 odst. 1 větě první obch. zák. V takovém případě mohla žalobkyně zabránit uplatnění námitky promlčení tohoto svého práva vůči dlužníku pouze tak, že by v souladu s ustanovením § 408 odst. 2 obch. zák. zahájila do tří měsíců od vykonatelnosti přisuzujícího rozhodnutí řízení o jeho výkonu, a to bez zřetele na to, že běželo dosud řízení proti ručitelům o splnění jejich ručitelského závazku. Řízením, v němž podle ustanovení § 408 odst. 1 věty druhé obch. zák. nelze uplatnit námitku promlčení, je totiž právě jen to řízení, jehož předmětem je právo, jež se v důsledku uplynutí desetileté promlčecí doby stanovené v § 408 odst. 1 větě první obch. zák. promlčelo.

K tomuto závěru lze spolehlivě dospět již výkladem ustanovení § 408 odst. 1 věty druhé obch. zák., v

kontextu s první větou téhož odstavce: nelze-li námitku promlčení uplatnit v řízení, jež bylo zahájeno před uplynutím desetileté lhůty běžící ode dne, kdy promlčecí doba počala poprvé běžet, pak není pochyb o tom, že se tu řeší vztah mezi řízením a tím právem (možností namítat jeho promlčení), jež bylo v tomto řízení uplatněno (je jeho předmětem). Ke stejnému výsledku vede též výklad zohledňující ustanovení § 408 odst. 2 obch. zák., které (nepřímo) vylučuje uplatnění námitky promlčení práva již pravomocně přisouzeného, je-li ve lhůtě v něm stanovené zahájeno řízení o výkonu tohoto práva; vazba na ustanovení § 408 odst. 1 obch. zák., zdůrazněná v R 13/2006, neumožňuje přijmout jiný závěr než ten, že řízením, které má na mysli ustanovení § 408 odst. 1 věty druhé obch. zák., je právě to řízení, v němž bylo - v intencích ustanovení § 408 odst. 2 obch. zák. - právo, o možnost jehož výkonu se jedná, pravomocně přiznáno. K týmž výkladovým závěrům vede též výklad teleologický. Účelem vykládaného ustanovení (ratio legis) totiž je zabránit neodůvodněné tvrdosti, jež by jinak postihla věřitele, jehož právo včas uplatněné v soudním nebo rozhodčím řízení se uplynutím absolutní promlčecí doby stanovené v § 408 odst. 1 větě první obch. zák. promlčelo dříve, než o něm bylo v tomto řízení rozhodnuto.

Uplatnění námitky promlčení práva věřitele na splnění hlavního (dlužníkov) závazku by tak bránilo včas zahájené a dosud neskončené nalézací řízení o žalobě vůči dlužníku na splnění tohoto závazku či včas zahájené řízení o výkonu pravomocného přisuzujícího rozhodnutí, nikoliv však řízení vedené proti ručiteli k vymození ručitelského závazku, tedy řízení vedené proti jiné osobě a k vymození jiného nároku; v tom se odvolací soud, jenž založil své rozhodnutí na opačném názoru, mylí. Je přitom bez významu, zda byly původně nárok žalobkyně vůči dlužníku a její nároky vůči ručitelům uplatněny jednou žalobou a tyto věci, v nichž šlo o práva se samostatným skutkovým základem, tak cestou tzv. objektivní kumulace (srov. § 112 odst. 2 o. s. ř.) spojeny ke společnému řízení.

Je též na místě zdůraznit, že podle ustanovení § 310 obch. zák. právo věřitele vůči ručiteli se (jak odpovídá akcesorické povaze ručitelského závazku) nepromlčí před promlčením práva vůči dlužníkovi, zákon však nestanoví, že by tomu tak bylo také naopak. Právo věřitele vůči dlužníkovi se tedy může promlčet, i když se jeho právo vůči ručiteli (zde v důsledku probíhajícího soudního řízení) dosud nepromlčelo. Za tohoto stavu by ručitel v řízení, v němž se po něm věřitel domáhá splnění ručitelského závazku, nemohl úspěšně namítnout promlčení pohledávky odpovídající jeho ručitelskému závazku, může však - aniž by byl výkon tohoto jeho práva jakkoliv podmíněn - v rámci své procesní obrany v souladu s ustanovením § 306 odst. 2 věty první o. s. ř. uplatnit námitku, že je promlčena ručením zajištěná pohledávka věřitele vůči dlužníku. Ručitel plní svůj závazek tím, že splní dlužníkův závazek. Z akcesority ručitelského závazku, která se prosazuje též v ustanovení § 306 odst. 2 věty první o. s. ř., plyne, že je-li v důsledku promlčení právo věřitele odpovídající hlavnímu (dlužníkov) závazku oslabeno v tom ohledu, že nemůže být soudem přiznáno (srov. § 388 odst. 1 obch. zák.), popřípadě rozhodnutí, jímž bylo pravomocně přiznáno, nelze soudně vykonat (srov. § 408 odst. 2 obch. zák.), jedná se tedy o právo bez nároku (tzv. naturální právo), nelze věřiteli přiznat rozhodnutím soudu ani právo na splnění tohoto závazku vůči ručiteli.

Právní stav, k němuž došlo v projednávané věci a který odvolací soud shledal absurdním, není tedy ničím jiným než důsledkem akcesority ručitelského závazku, ve spojení s nedůsledností na straně věřitele při ochraně jeho práv. Bylo skutečně jen na žalobkyni, tak jak argumentuje dovolatel, aby příslušným postupem vůči dlužníku zamezila možnosti úspěšného uplatnění námitky promlčení svého práva vůči němu a tedy též uplatnění této skutečnosti v rámci procesní obrany ručitele (srov. zásadu *vigilantibus iura skripta sunt*).

Odkaz odvolacího soudu na zásady poctivého obchodního styku neobstojí. Především je třeba zdůraznit, že ustanovení § 265 obch. zák. neurčuje zásady poctivého obchodního styku jako nástroj pro výklad objektivního práva (právních norem), nýbrž jako korektiv umožňující soudu poměřovat soulad výkonu subjektivního práva (oprávnění) s obecně respektovanými pravidly chování mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti (na trhu) a ve výjimečných případech, v nichž by se

přiznání uplatněného nároku jevílo krajně nespravedlivým, odepřít výkonu (uplatnění) takového práva soudní ochranu [srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 2009, sp. zn. 29 Odo 359/2007, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck (dále též jen „Soubor“), pod číslem C 6969, svazek CD-9/2009]. Skutkový stav zjištěný soudy nižších stupňů přitom nezahrnuje žádné takové okolnosti, z nichž by – v intencích ustálené judikatury Nejvyššího soudu – bylo možno rozpor uplatnění námitky promlčení se zásadami poctivého obchodního styku dovodit, zejména že uplatněním námitky promlčení došlo k šikanóznímu výkonu práva či k jinému zneužití práva (srov. např. rozsudek ze dne 27. ledna 2005, sp. zn. 29 Odo 427/2003, uveřejněný v Souboru pod číslem C 3243, svazek CD-2/2006, usnesení ze dne 1. února 2005, sp. zn. 32 Odo 731/2004, uveřejněné v Souboru pod číslem C 3249, svazek CD-2/2006, a rozsudek ze dne 16. února 2005, sp. zn. 32 Odo 487/2004, in www.nsoud.cz). Nelze ostatně přehlédnout, že kdyby ručitel promlčení práva věřitele vůči dlužníkovi nenamítl a hlavní závazek by splnil, nabyl by vůči dlužníku právo věřitele (srov. § 308 obch. zák.), jež by bylo promlčené a s ohledem na ustanovení § 408 odst. 2 obch. zák. by je – v důsledku nečinnosti věřitele vůči dlužníku – nebylo lze soudně vykonat.

Dovolací důvod stanovený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jehož prostřednictvím lze namítat, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, byl tedy uplatněn opodstatněně.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu v napadeném měnicím výroku o věci samé zavazujícím třetího žalovaného k plnění není z uvedených důvodů správné, Nejvyšší soud je, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), v tomto výroku podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. zrušil, včetně závislých výroků o nákladech řízení [§ 242 odst. 2 písm. b) o. s. ř.], a věc v tomto rozsahu podle ustanovení § 243b odst. 3, věty první, o. s. ř. vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)